

the 1990s, the number of people with a mental health problem has increased in the UK (Mental Health Act 1983, 1990).

There is a growing awareness of the need to improve the lives of people with mental health problems. The Department of Health (1999) has set out a vision of a new mental health system, which will be based on the following principles:

• People with mental health problems should be treated as individuals, with their own needs and wishes.

• People with mental health problems should be given the opportunity to participate in decisions about their care.

• People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.

• People with mental health problems should be given the opportunity to work and to contribute to society.

• People with mental health problems should be given the opportunity to live a full and active life.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated with respect and dignity.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated as equal citizens.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated as individuals.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated as equal citizens.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated with respect and dignity.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated as equal citizens.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated with respect and dignity.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated as equal citizens.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated with respect and dignity.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated as equal citizens.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated with respect and dignity.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated as equal citizens.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated with respect and dignity.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated as equal citizens.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated with respect and dignity.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated as equal citizens.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated with respect and dignity.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated as equal citizens.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated with respect and dignity.

• People with mental health problems should be given the opportunity to be treated as equal citizens.

MUSTAFA ÇİFTÇİ
Adem'in Kekliği ve Chopin

MUSTAFA ÇİFTCI 1977 doğumlu, ilk ve orta öğrenimini Yozgat'ta tamamladı. 1999 yılında Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden mezun oldu. 2000-2001 yılları arasında Güney Afrika Cumhuriyeti'nde bulundu. Dönüşünde İngilizce okutmanlık, metin yazarlığı, radyo ve TV programcılığı yaptı. Çeşitli dergilerde yayımlanmış hikâyelerini Haziran 2012'de *Adem'in Kekliği ve Chopin* adlı kitabında topladı. Evli ve iki çocuk babası. İletişim Yayınları'ndan çıkan ikinci kitabı *Bozkırda Altmışaltı*, Türkiye Yazarlar Birliği tarafından "2014 Yılı'nın En İyi Hikâye Kitabı" seçildi.

İletişim Yayınları 2180 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 357

ISBN-13: 978-975-05-1790-7

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYAN Necdet Dümelli

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Necdet Deniz Duygulu

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MUSTAFA ÇİFTÇİ

Adem'in Kekliği ve Chopin

*İzinden gitmeyi kendime şeref bellediğim
babam Celal Çiftci'ye...*

Bu kitap, yazarın daha önce Ülke Kitapları'ndan çıkan aynı adlı kitabının seyreltilmiş ve hikâyeler katılarak oluşturulmuş yeni bir biçimidir.

İÇİNDEKİLER

<i>Adem'in Kekliği ve Chopin</i>	7
<i>Çati'ye Kıyamam</i>	13
<i>Anamın Adı Bahriye</i>	35
<i>Gülizar</i>	43
<i>Bildiđin Karı Koca Hikâyesi</i>	49
<i>Kasap Kokusu</i>	53
<i>Eniřtemin İlaçları</i>	59
<i>Kıpkırmızı</i>	63
<i>Kaplumbađa Kabuđundan Doksan Dokuzluk Tesbih</i>	67
<i>Müjgân</i>	71
<i>Komik Oluyorsun İlyas</i>	77

<i>Neşeli Gelin</i>	83
<i>Portakal</i>	99
<i>Şırl Şırl</i>	105
<i>Turkuaz Ajans</i>	111
<i>Diyeşet</i>	119

Adem'in Kekliği ve Chopin

Kendimi bildim bileli elim keser tutar benim.

İlkokul beşe kadar okudum zaten. Okuldayken bile müstahdem Haydar Efendi önde, ben arkada ne kadar tamir edilecek yer varsa tamir ediyorduk. Anladım ki benim ekmeğim okumaktan olmayacak.

Askere kadar marangoz yanında durdum. Usta olmadıysam da “Adem Kalfa” oldum. Askerlik sonunda dükkâna geldim. Ustam dedi ki “Adem aha dükkân, aha tezgâh, geç başla.”

Sağolsun.

O sıra Ankara sanayisine de mal veren toptancı Nazif Bey vardı. Beni pek sever. Dedi ki “Oğlum Yozgat'ta sana ekmek yok, gel seni Ankara'ya götürüyüm.”

Şöyle bir düşündüm el kadar dükkân, el kadar Yozgat.

“Tamam Nazif Bey, sen nasıl dersin öyle olsun,” dedim. Ustamın elini öptüm “Hakkımı helal et,” dedim. Ustam güldü. “Helal olsun Adem, zaten gittiğin yer de yabancı değil, Ankara'nın yarısı bizim aslanım, haydi güle güle.”

Ankara'ya geldim. Ustam doğru söylemiş. Ankara'nın yarısı Yozgat, geri kalanı Çankırı, Çorum...

Nazif Bey beni bir işe yerleştirdi. Büyük bir atölye, her işi yapıyorlar. "Kefili benim ona göre," dedi. Nazif Bey'in forsu çok, "tamam" dediler, biz işe başladık. İlk yanına Hasan kalfayı verdiler. Kızılay'da sanat galerisi var, oranın işini yapacağız. Ben "galeri" deyince araba satıyorlar belledim, meğersem resim, heykel satıyorlarmış. Biz de resimlerin asıldığı yerleri çakıyoruz, "olmadı" diyorlar bozuyor yeniden yapıyoruz, işimiz bu...

Resim satılan yerin sahibi Bora diye bir adam. Sakalı saçları ağarmış amma bir çenesi var ki vara yoğa konuşuyor, gülüyor. Hiç hazzetmem böyle adamdan. Ağır otur, batman gel aslanım.

Neyse bana düşmez. Bu düzen onun...

Zaten düzeni iyiymiş. Resimler geliyor, resimler gidiyor. Biz çakıyoruz, millet gelip seyrediyor. Sadece seyretmiyor, beğenip alıyor. Onlar aldıkça Hasan Kalfa gülüyor; "Bu resimlerin neyine para veriyorlarsa?" Ben de dedim ki: "Aslanım sen cebindeki telefona üç maaşın kadar para verip almadın mı? E işte onlar da resim almak istiyorlar, alıyorlar."

Galeri denilen yer üç tane salon. Biz birinin işini bitirince gidiyoruz. Haftaya kalmadan diğer salon için çağırıyorlar. İş kolay, hem de makara yapıyoruz. Hasanla tıkr mıkır çalışıyoruz.

İşte böyle çalışırken ben O'nu gördüm.

Beyaz bir elbise giymiş, boynuna kırmızı bir şey sarılı, yürümüyor sanki uçuyor. Geldi salonun en dibindeki resme bakmaya başladı. O resme bakıyor ben O'na bakıyorum. Ne kadar baktık bilmiyorum, Hasan gelip koluma vurdu.

– Bora Bey seni çağırıyor.

"Geliyorum," deyip kafamı çevirdim ki O gidiyor.

Peşinden gitsem, "Nerden çıktın sen?" desem, "Hayal mi-

sin? Düş müsün? Ciğerimi deldin,” desem, “beni de götür kölesi olduğum,” desem.

Gidemedim.

Kaldım öylece orda.

Hasan geldi. Kolumdan çekip götürdü.

O gün akşama kadar ne yaptım hiç bilmiyorum.

İş bitti, bekârhaneye geldik, karnımızı doyuracağız. Benim lokma yiyecek halim yok. Ben yatıyorum deyip yorgana sarıldım. Uyku yok, sadece resmin önünde O var. Sabaha kadar yatakla güreştim. Ara ki uykuyu bulasın...

Sabah oldu işe gittik. Ben bir bahane uydurup galeriye geldim. Sanki O’nu bulacam. Hemen resmin önüne gittim. Baktım baktım, resimden bir şey anlamadım ama baktıkça hoşuma gidiyor. Sanki O’na bakıyorum. Resimde kırmızı var, “Bu herhal güldür,” dedim, sonra beyaza baktım, “Bu da gelinliktir herhal,” dedim, sonra her yere sarı sarı boylar atmış “Çiçektir,” dedim, baktıkça daha neler neler dedim.

Resmin önünde ne kadar kalmışım bilmiyorum. Bora Bey gelmiş yanımda durmuş, ağzının dolusunca gülmesiyle sıçradım.

– Sen ne anlıyorsun da bakıyorsun hayatım!

Nasıl sinirlendim. Hiç konuşmadım, öylece çıktım. Ben çıkarken herif hâlâ gülüyordu.

Ben ne yapсам nasıl etsem bilmiyorum. İşe gidiyorum, eve geliyorum, ağzımın hiç tadı yok. Eski Adem öldü. Üstüne de beyaz bir örtü örttüler.

Adını bari bileydim. Bir kalp çizdim. Yazardım adımı benimkinin yanına. Adem ile felanca derdim. Adını bileydim...

Çok dua ettim: “Hey gurban olduğum Mevlam bir daha göster bana.”

Kaç kere gittik galeriye, kaç gün akşama kadar bekledim. Boş kaldıkça resmin başındayım, resme bakıp neler kurup döküyorum.

Günlere geçiyor. Gelen giden yok. Adını bilemiyorum ya gidip kime sorsam?

Galeride İpek Abla var. Bora'nın sekreteri, ona soracak oldum. Sorarken ter sırtımdan aktı.

Gülümsedi İpek Abla

– Ah Adem Usta keşke bilsem de söylesem ama buraya akşama kadar kaç kişi gelir sen de bilirsin...

Bilirim ya bilmez olayım, bilirim de...

Anlaşılan o ki adını bile öğrenemeyeceğiz.

Eh o zaman ben de “kekliğim” derim, “Adem'in kekligi” derim, “kekliğim” diye severim...

Kekliğim dedim başka bir şey demedim. Resmin karşısına geçip yine günlerce bekledim. Bir gün aklıma geldi, şu resmi ben alsam. Fiyatını İpek Abla'ya sordum. Benim altı aylık maaşımdan fazla.

Para gözün kör olsun.

Resmi alamadım.

Epeyce baktım sadece. Nasıl olduysa aklıma geldi, çıkardım cep telefonunu resmin fotosunu çektim. Yüreğim daraldıkça çıkarıp cep telefonundan resme bakıyorum. Sonra dedim ki bu galeride her daim bir müzik çalar, o müzik benim telefonda da çalsa. Hemen İpek Abla'ya gittim. Allah razı olsun “Tamam,” dedi “atarız senin telefona bu müziği”.

– At tabi abla at tabi, kendisi yok adı da yok, bari müziği olsun kekliğimin.

Gece oluyor, yatağa uzanıp açıyorum telefonu. Bir yandan resme bakıyor bir yandan müziği dinliyorum. Müziği çalan adam yaşamıyormuş, eskilerden bir adammış, adı da Şopenmiş. Adamın kendi yok burda, Allah'ı var iyi çalışıyor, dertli çalışıyor, belli ki o da sevdalık çekmiş. Söz yok, sadece müzik var. Sabaha kadar dinliyorum, ne zaman uyuyorum bilmiyorum. Kekliğim rüyama gelsin diye dua edip uyuyorum...

Zaman geçti. Kekliğim gelmedi bir daha.

Bir gün Bora Bey yanıma geldi.

– Hayatım sen resim seviyormuşsun, Chopin dinliyormuşsun, ne iş anlayalım sanat dostu bu marangoz...

Yine cıvık cıvık gülüyo.

– Bana bak Bora Efendi, bir kere benimle “hayatım” diye konuşma. İkincisi şu yalan dünyada aldan, yeşilden, mordan bir tek sen mi anlarsın, de bakalım bir kere...

Daha çok laf söyledim ama değmez. Zaten ben ne desem Bora'nın surat oynayıp duruyo. Laftan sözden anlayacak adam değil. Çıktım galeriden. İşyerinde ustaya dedim ki “Beni bir daha galerinin işine gönderme.”

Günler su olup aktı. Ankara'nın kışını da gördük, baharını da ...

Yozgat'a gidip sılayı rahim edelim dedim. Yozgat'a gelince anam dedi ki: “Sana Atiye'yi alcaz, ne dersin?”

Atiye benim emmim kızı olur. İçimden dedim ki: “Oğlum Adem senin durum iyi değil, Ankara'da bekârhane resimlere bakıp şopen dinleyip ağlamaynan bu iş olmaz.”

“Tamam ana,” dedim “hiç değilse Atiye'nin adını biliyoruz.”

Anlamadı anam.

– Tamam ana tamam gidelim, isteyelim emmi kızını.

Allah'ın emri Peygamber'in kavli... Mayıs'ta nişan, Hazi-
ran sonunda düğün... Aldık geldik Atiye'yi Ankara'ya.

Elinde kına ağzında dua, tertemiz kız. Kötü bir şey demeye Allah'tan korkarım. “Zamanla seversin,” dediler, “Severim,” dedim, “Allah Kerim.”

Atiye'ye dedim ki: “Sana Ankara'yı gezdireyim.”

Başladık gezmeye şura bura derken Kızılay'a bizim galeriye gelmişiz de içeriye bile girmişiz. Ben resimlere bakıyormuşum. Atiye kulağıma eğildi: “Biz buraya niye geldik ki...”

O böyle konuşunca kendime geldim.